

Întors la lucru, eram din nou un roboțel asemeni celor din seria mea. Zilele treceau, toate la fel. În marea Fabrică din Cartierul Oțelului, aveam aceeași muncă repetitivă și monotonă. Dacă nu ar fi fost ceva mic și invizibil care pulsa în centrul meu, aș fi spus că totul era la fel. Dar Copacul plantase o sămânță.

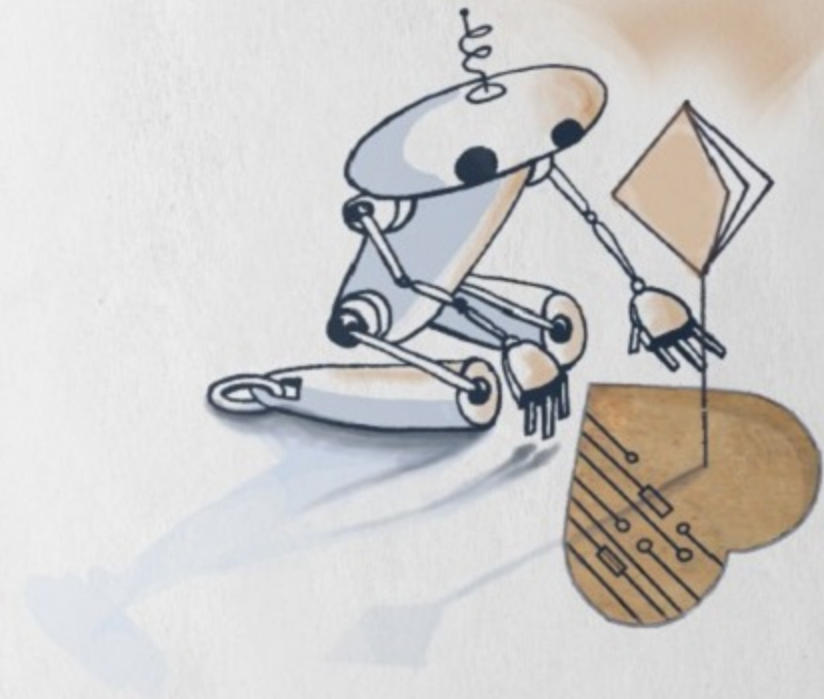
O SĂMÂNȚĂ DE ÎNȚELEPCIUNE ȘI CUNOAȘTERE!

Iar într-o zi senină, a înflorit. Florile erau frumoase și parfumate, iar lumina lor a scaldat întreaga mea ființă, transformându-mă pentru totdeauna.

La sfârșitul programului de lucru, mă urc pe acoperișul Fabricii. Îmi place să ascult forfota orașului și să văd cum roboțelii se schimbă de la o zi la alta, cum ledurile încep să le strălucească precum licurici în noapte. Poveștile din cărțile Copacului plantează semințe în fiecare roboțel, semințe de cunoaștere, pline de iubire și înțelepciune, semințe ce transformă lumea într-un loc mai luminos, mai vesel, mai bun. E momentul meu preferat din zi.

Era începutul unei noi zile. Ca de obicei, mi-am băut tacticos uleiul de dimineață și am pornit înspre Fabrică. Urma ca, după terminarea programului de lucru să merg la un control. De un timp, mă simțeam mai obosit și bateria mi se termina mai repede. Eram la jumătatea drumului când mi s-a declanșat alarma.

BIP! BIP! BIP!

Doar 15% din baterie? Eu-robotel conștient de riscuri, mi-am închis toate aplicațiile, inclusiv busola internă, hărțile și GPS-ul. Doar că, fără ajutorul lor, m-am rătăcit și am ajuns într-o parte a orașului pe care nu o mai văzusem niciodată.

Eram pierdut, izolat de civilizație,

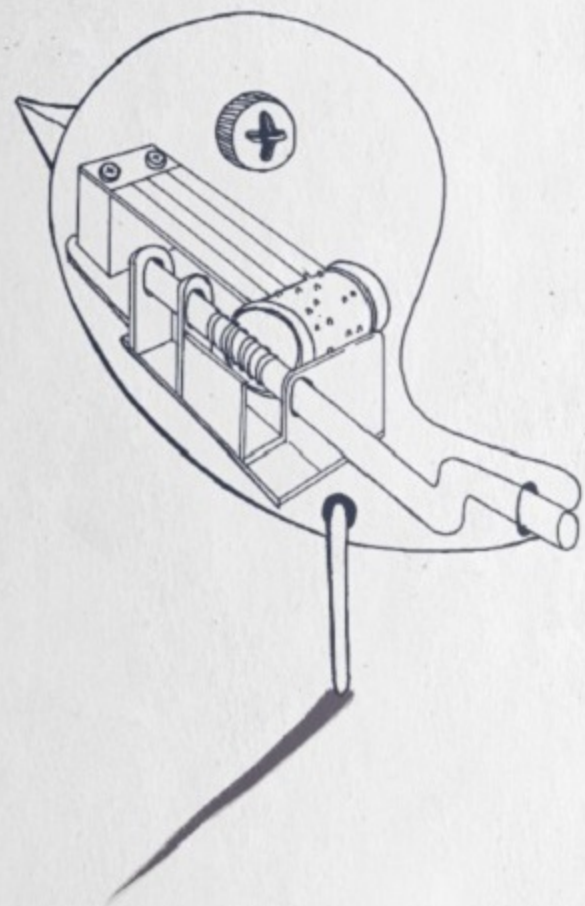
singur

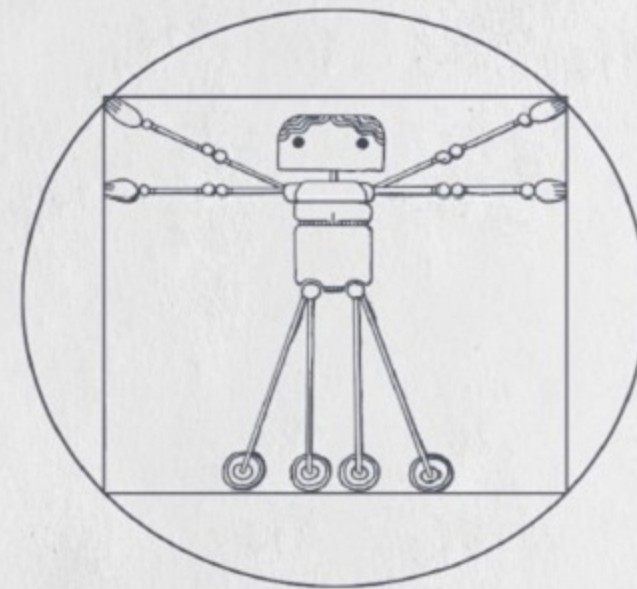
într-un cartier vechi și abandonat!

„ESTE, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, CEA MAI PROASTĂ ZI DIN TOATĂ VIAȚA MEA!” mi-am spus și am început să plâng.

Ceea ce găsisem eu nu era un simplu copac de încărcare, ci era Copacul Bibliotecă, locul unde erau adunate toate cărțile care au existat vreodată în lumea roboților. De atunci încolo, mergeam la Copacul Bibliotecă pentru a-mi încărca bateria. În scurt timp, acesta a devenit prietenul meu cel mai bun. Îmi alegea cărțile cele mai grozave, unele vesele, altele pline de tâlc, iar eu mă bucuram de fiecare! Eram foarte fericit că am un prieten atât de înțelept, care-mi îmbogățea viața!

Ledurile mele începuseră să strălucească în culori pe care nu știam că le am. La Fabrică, găseam în fiecare zi moduri noi de a asambla piesele. Cream, în fiecare zi, lucrări noi!

